

Држава БиХ налази се на раскршћу чему посредује међународна заједница. Да ли ће држава још више отићи у изолацију и тако трајно забетонирати политички-економско-социјални просперитет својих грађана (једног дана, ако не и тада) је питање свих питања. Поред политичких неслагања, свађе, препуцавањима преко медија нико у овој земљи не размишља одговорно да повуче потез који би на симболички начин ову земљу приближио неким нормалним стандардима, а који се првенствено тичу смањења прегломазне администрације и побољшања социјалне стране закона ентитета. Све земље у региону интензивно раде на тим питањима, док БиХ тапка у мјесту и поручује „не, нама је добро са 220.000 запослених у администрацији, а и поред свега тога, док народ нема од чега да преживљава ми ћемо модернизовати наш парламентарни клозет од милион марака и свађаћемо се ко какву салату треба да једе у парламентарној скупштини БиХ“.

Прича је реално за сваку осуду, јер парламентарци не раде ни послје, ево 7 мјесеци од завршетка избора, али то су теме које испуњавају јавни простор ове државе, нажалост. Ниједан политички чинилац се није усудио да каже „дајте људи, неће нам ваљда ОХР и ПИК причати и наметати ријешења око ствари које требају бити реално наш домаћи проблем и којег можемо ријешити“. Не, сви се воде политиком глорификовања и стављања у позицију да се политичка ситуација и будућност окреће око њих. Што је најгоре, у БиХ не можете да имате класичну опозицију јер та опозиција мора да дјелује увијек на одбрани националних интереса било које стране и управо због тога свака странка која је добила било какво повјерење грађана на изборима сноси терет одговорности.

Ако изузмемо Републику Српску, у ФБиХ и на нивоу заједничких органа БиХ се искључиво власт формира на бази математичке, а не идеолошке коалиције. Тако имамо примјер СДП-а и ХСП-а, странке које су идеолошки дијаметрално супротне, а које учествују у заједничкој платформи. Једни су изрод социјалистичког и комунистичког дјетета, а други највећи подржаваоци Анте Павелића и НДХ. С друге стране, колико „домаћинске“ странке показују своју одговорност јесте и у случају пресуде Сејдић-Финци које су јасно рекле да ову одлуку суда из Стразбура треба примјенити у изборном закону. Та прича је давно испарила из политичке јавности и потребе БиХ, а гдје се још увијек није показала чак ни спремност за разговоре по овом питању.

Маргинализовањем привреде и привредних токова дошло се у ситуацију да је држава формално изгубила битку за пола милиона незапослених и да чека боља времена и поред тешке и прегломазне бирократије за потенцијалне стране инвеститоре и улагаче. Као други кључни проблем јавља се политичка нестабилност која се испољава кроз технички мандат Савјета Министара који нема капацитет да прикаже државу и ентитете у најбољем свијетлу. Политичка криза је толико узела маха да прво што се жељно ишчекује, јесте „какав ће став заузети ЕУ, ОХР и ПИК“ и ко ће то први бити на удару њихових санкција. Не би ме чудило да се сви политички чиниоци оцјене као неспособним за ријешавање проблема, јер сви такву идентичну слику шаљу о БиХ.

Попис становништва и државне имовине још увијек се не зна када, како и на који начин ће се усвојити јер је процес у потпуној „процедуралној блокади“. Овакво стање у држави је врх леденог бријега кога су докучили политичари у БиХ и који су направили можда и највећу кризу од завршетка рата. У недостатку правих економских и социјалних тема јавност дере и инсталира велике теме које захтијевају дугорочне и веома сложене процесе који треба да пробуде националну свијест „о нечему“. Такође, дерогирање институција је свакодневно, а неизоставно из свега тога јесте одлука ОХР-а да поништи одлуку ЦИК-а у вези нелегално формиране власти у ФБиХ као и потпуног апсурда да се по том питању последије тражи одлука Уставног суда ФБиХ који је очигледно под највећим притиском да стане на страну ОХР-а.

Политички чиниоци постају марионете како би се неке ствари провукле у држави, а да крајњи резултат није познат. То је рецимо прича о Дејтону два, то је прича о референдуму о Суду и Тужилаштву БиХ, то је прича о формирању хрватског ентитета са последиједњег конгреса ХНС-а, то је испуњавање јавног простора у коме се не жели доминација правих животних проблема и тема. Овом друштву треба једна широка еманципација у коме интересне групе требају да имају положај посредника, а не чиниоца који проводи неке одлуке. Фали интелектуалног мишљења који проблем може да претвори у конкретно превазилажење статуса кво. Фали праве свијести у министарству спољних послова да квалитетно преко амбасдора и конзулата рекламирају државу у најбољем свијетлу, а не да се о земљи у свијету прича како је она упориште терориста и неурачунљивог национализма и вјерског фундаментализма међу народима.

Ако ОХР буде стално инсистирао на својој конзулској владавини БиХ и ако стално буду висили елементи за санкцијама, онда је јасно какву поруку они желе да пошаљу. Додуше, они су поруку да је БиХ класичан протекторат у њиховој надлежности поодавно послали, па је ЕУ већ охлађена, али САД и В. Британија нису. Још увијек се на црним листама ОХР-а налази чак 71 функционер РС, већински из СДС-а, а које одлуке

датирају још из времена Педија Ешдауна. Репресивном политиком ОХР показује да није спреман да се одрекне бонских овлаштења и да одговорност препусти домаћим политичарима. То шта ће 9. маја Инцко презентовати на маргинама сједнице СБ УН није ништа друго до класична жеља да се ствари у БиХ одвијају онако како појединци из ОХР-а и ПИК-а желе.

МКГ у овом случају мислим да води једну сасвим добру и одмјерену анализу која упозорава да се наметањима и санкцијама ништа неће и не може ријешити. Одговорност морају да сnose домаће институције, а не да им институције инсталиране од међународне заједнице диктирају темпо и начин рада. Првенствено ту мислим на могуће последице због референдума о Суду и Тужилаштву БиХ, а чему додатно у прилог РС иде и случај „Мактоуф“ коме је суђено по Кривичном закону из 2003. умјесто по КЗ бивше Југославије, дакле у вријеме када је извршено кривично дјело. Ако Суд у Стразбуру донесе одлуку у корист Мактофа, а веома је извјесно да хоће, онда ће то бити преседан у правосуђу БиХ који ће показати сву њихову недоследност у доношењу осуђујућих пресуда.

И док се ми бавимо високом политиком дотле Словенци и Хрвати зарађују вишемилионске износе на извозу воде у БиХ. Тај увоз „магичне минералне и питке воде“ БиХ је коштала 120 милиона марака, иако је БиХ препуна воденим ресурсима. Жалосно и тужно, али права слика босанско-херцеговачке јавности.